

De Eemstuin in Uithuizermeeden

‘Wees stil
en luister. De
Aarde zingt
ons toe’

Op een ‘gewone doordeweekse vrijdag’ ontmoet ik Liz. Maar ‘gewoon’ is het niet, ik ontmoet haar namelijk in Zuid-Portugal.

Ze vertelt dat zij en Jouke, haar vriend, in zeven jaar eigenlijk geen échte vakantie hebben gehad. “Ja, weekendjes weg naar Ter-schelling, maar ja, dat is niet een échte vakantie, zoals nu. Nu hebben we een camper gehuurd voor een maand en zijn we waar de zon schijnt, samen met onze kindjes Lea en

teresseerd. Haar opa deelde vroeger al veel over Steiner, al vond ze dat toen soms ook wat vaag. Tijdens de kunstacademie vroeg ze zich al af hoe ze meer mens, mét de Aarde, kon worden, hoe ze kon versmelten met de Aarde. En toen was er dus ineens die flyer van de Warmonderhof.

Allebei schreven ze zich in en rolden door de studie, die alles in de war schopte. “Wat willen we nu? Boer worden of docent zijn? En hoe moet dat dan, want hoe kom je aan

spannend: gingen ze het halen? Liz ging ervoor zitten, verbond zich met de Eemstuin en vroeg haar om hulp. Een uur later ging de telefoon en belde de krant voor een interview. Het resultaat hiervan laat zich raden.

“Ik praat met de Eemstuin”, vertelt Liz. “Er is een drijvende kracht die ons vertelt wat we moeten doen. Geen stem, maar meer intuïtief reikt ze aan wat we moeten doen. Je loopt rond en je weet gewoon wat er moet gebeuren. ‘Een ingeving’ is misschien het

‘Ik praat met de Eemstuin’, vertelt Liz van de Eemstuin in Uithuizermeeden. ‘Er is een drijvende kracht die ons vertelt wat we moeten doen. Geen stem, maar meer intuïtief reikt ze aan wat we moeten doen. Je loopt rond en je weet gewoon wat er moet gebeuren.’

Jon.” Ze waren er ook wel aan toe, want, zoals Liz het voorzichtig uitdrukt, waren ze wel een ‘beetje bijna burn-out’. En dat is niet gek, want de afgelopen zeven jaar stonden in het teken van zaaien en bouwen. Liz is toe aan oogsten.

Opa en Steiner

Lang lang gelee vond Liz een flyer van Warmonderhof. Ze had toen, net als Jouke, de kunstacademie afgerond en dacht: ‘Hier wil ik iets mee. Ik wil iets met de Aarde, met mijn handen, en spiritueel creatief bezig zijn.’ Als kind was ze altijd al spiritueel geïn-

‘iets?’ Ze lieten alles los (huis, baan en spullen) en gingen op reis. Op het strand in Nieuw-Zeeland beseften ze ‘Ja, we willen echt boer worden’. Ze waren niet meer te houden en braken de reis voortijdig af om naar huis te gaan. De Eemstuin kwam op hun pad. In Groningen, daar waar ook de roots van Liz liggen. Ze zeiden ‘ja’, en begonnen met het vormgeven van hun droom, het ‘meer mens worden met de Aarde’.

Verbinden met de Eemstuin

Met de overname startten ze ook een *crowdfunding*. Deze liep goed, maar het was toch

meest passende woord. En sommige zijn echt een verademing”, zegt ze zichtbaar tevreden. “Zo kwam er opeens de ingeving om de vrijwilligers maar tot 12 uur te laten werken, zodat we de middag voor onszelf op de tuin hadden. Dit bracht zo’n rust. Ik kon mezelf niet meer horen, en ik hoorde ook het bedrijf niet meer, of de Aarde, en na deze beslissing weer wel.”

Hoe ze die Aarde ziet? Ze denkt even na. “Ik zie de Aarde als een soort van ‘energie’. De Aarde heeft een energie die onvoorwaardelijk van je houdt. Die kijkt naar hoe we bezig zijn, en tóch ieder voorjaar weer alles laat

ontwaken. En dat is een geruststelling. Ze is er voor je, en ik wou dat ik nog meer de hele dag door kon beseffen dat het een groots voorrecht is om met de Aarde te mogen werken. Maar dat lukt me nog niet helemaal. Zo romantisch is een BD-tuin ook helemaal niet”, zegt ze lachend, “want het is ook gewoon keihard werken. Die twee, het beseffen én het echte werk, gaan niet altijd samen.” “Ik wil me er zelf ook aan herinneren, elke keer weer”, vervolgt ze, “er even bij stilstaan hoe goed de Aarde voor ons is. Vandaar ook de zin op het gebouw: ‘Wees stil en luister. De Aarde zingt ons toe’. Als ik erlangs loop, en ‘m lees, dan hoor ik de berk ruisen, en is er dit besef. Het besef dat de Aarde er voor ons is.”

‘Hé halo kijk eens even’

“Ik wilde een ode aan de Aarde brengen. Iets voor haar doen. Bewustzijn creëren. Alles op Aarde is er voor ons. Kijk hoe verfijnt ze is, er is groente, er is fruit, er zijn beestjes. Alles wordt geregeld. Wij kunnen gewoon genieten, en dat is zo’n groot cadeau. Wij zijn zo bezig met onszelf, dat we het niet meer

‘Ik vóel gewoon de grootsheid van de schepping, het mysterie. Dat stijgt boven álles uit. Boven de oorlogen, boven het klimaat.’

zien en waarderen. Daarom wilden we ruimte creëren, ook een herinnering voor mezelf, dat we dat wel kunnen zien. Van ‘hé halo kijk eens even’.” “Ik vóel gewoon de grootsheid van de schepping, het mysterie. Dat stijgt boven álles uit. Boven de oorlogen, boven het klimaat. Ik weet niet wat we te doen hebben, als mens, op de Aarde, maar we helpen mee in de ontwikkeling van de Aarde. Wij zijn klein en nietig. We dichten onszelf soms een macht toe, die we helemaal niet hebben. Dat wij de oorzaak zijn van het klimaatprobleem bijvoorbeeld,

beeld, en dat wij de Aarde moeten redden en herstellen en zuinig zijn, etcetera; dat is bijna egoïstisch. Ik kan daar niet in meegaan. Ik denk dat we eerder onszelf ‘moeten’ redden, dat we naar onszelf mogen kijken en aandacht en liefde mogen schenken aan onze schaduwkanten. En dat we mededogen en compassie voor onszelf en de medemens ‘moeten’ hebben. Dáármee ‘redden’ we de Aarde.” Ze praat vol vuur, en haar verbazing is zichtbaar. “De Aarde is zó sterk, en veel te groot en bijzonder. Het is gewoon een illusie dat wij haar moeten redden.”

De Eemstuijn, Uithuizermeeden

Bedrijfsgegevens:

- 1,8 ha + 1,6 ha aangrenzend land dat in beheer is van de Eemstuijn, aangekocht door Stichting Mensen voor de Aarde
- 0,75 ha beteeld met 1-jarigen. De rest is voor mulch, ander organisch materiaal, wateropslag, biodiversiteit en kleinfruit, kruiden, voedselbos
- 70 groentepakketten jaar rond, winkel aan huis, vrijdagmarkt in Groningen
- Huis voor de Aarde
- Twee ondernemers (Liz Wijma en Jouke Anema), zzp’ers en vrijwilligers

eemstuijn.nl

Het Huis voor de Aarde

Het Huis voor de Aarde

Deze ode voor de Aarde kwam er in de vorm van ‘Het Huis voor de Aarde’, met activiteiten rondom landbouw en spiritualiteit. Er worden BD-diners gehouden, lezingen, cursussen, kookworkshops, en ze zingen en dansen er. En het is te huur voor verjaardagen, vergaderingen of een afscheid. Het huis is volledig composteerbaar. Of zoals Liz het zo mooi zegt: “Als het in elkaar dondert, dan wordt alles opgenomen door de aarde.” Met het Huis kwamen ook zorgen. Nog tien jaar zal een groot deel van de inkomsten naar de investering van het Huis gaan, en daarnaast ‘draagt’ het zichzelf nog niet. Het vraagt veel tijd en energie. “Zelf ten onder gaan door hard werken, helpt de Aarde niet. Je bent ook mens. Daar moeten we niet aan voorbij gaan. En nu hebben we de keus gemaakt om niet te veel te willen. Dan blijft het leuk, dan kun je het aan. Dat je dus rust kúnt nemen. En het is gewoon niet altijd rozengeur en maneschijn, je komt ook gewoon dingen tegen. We hadden ons niet gerealiseerd dat het Huis een bedrijf op zich zou zijn. Er is nu een groepje mensen dat hierbij gaat helpen.”

Hoor, ruik, zie

Wat Liz helpt in de veelheid van wat gebeurt, en wat ze iedereen mee wil geven, is om je zintuigen weer open te zetten, terug te gaan. “Als ik de wind door de wilgen hoor, is dat voor mij teruggaan naar het horen. Pak een handje aarde en ruik eraan. Zie de zon door die mooie ge-

wassen heen, de kleur lichtgroen. Of sluit even je ogen, en kijk daarna opnieuw naar die gewassen. En zie ineens hoe níet vanzelfsprekend dit is, en hoe vanzelfsprekend wij dit allemaal maken. Maar het is een wonder. Daar zou ik zelf meer stil bij willen staan.” “Ik denk dat alles wat natuurlijk is, goed voor ons is”, vertelt ze vervolgens. “Met liefde bereid. Puur.” De Aarde heeft ons groenten en dieren beschikbaar gesteld. “Wij plakken op de dieren hoe erg het is als ze geslacht worden en hoe droevig. Wij plakken ónze gevoelens op de dieren. Een dier vindt het misschien helemaal niet erg om dood te gaan. Wel moeten we de dieren tot in de puntjes verzorgen en we zouden ze met de grootste heiligheid en weinig pijn moeten slachten, en ze met liefde moeten uitbenen en bereiden. Dat hoort denk ik bij het leven. Het leven op en met de Aarde.”

Zeg ‘ja’

“Iedereen zou zijn leven moeten léven”, besluit ze haar verhaal. “Dat betekent niet alleen maar ‘ja’ zeggen tegen leuke dingen doen, en lekker eten, maar zeg ook ‘ja’ tegen pijn, zeg ‘ja’ tegen trauma. Pieken zijn er bij de gratie van dalen. Geniet. Volg die droom die je hebt, en zeg ‘ja’ tegen álles wat erbij komt. “Dát is het beste voor de Aarde en de mens.”

Afke Huitema, redacteur van Dynamisch Perspectief. Ze deed Warmonderhof en maakt de wereld een beetje mooier als creatief uitvinder.